

[Per Hækkerup.]

forbrugsmuligheder. Men dem rører man ikke ved. De jordlovsforslag, man vedtog, er jo langt fra effektive nok til at løse det problem. Men man kommer og siger til lønmodtagerne: I skal afstå, disse her skal ikke afstå noget. Hvordan kan dog det radikale venstre være med til det? I må have sovet, da I drøftede den plan. Jeg forstår det ikke, jeg forstår det simpelt hen ikke. Det er mig umuligt.

Hvis man skal have os med, skal der tages effektivt fat på denne den væsentligste inflationsdrivende kilde i Danmark. Jeg tror, statsministeren i sit hjertes inderste er enig med mig, men prøv at kikke hen til højre i salen, så falder blikket igen.

Vi kræver økonomisk demokrati. Man kan ikke opfordre lønmodtagerne, som i hvert fald er en lige så væsentlig faktor i produktionen, som kapitalen er det, til, at de skal være med til at vise tilbageholdenhed, hvis andre grupper ikke skal det, at de skal være med til at skabe værdier i virksomheder, som alene tilfalder dem, der juridisk er ejere af virksomhederne, eller at de fortsat skal finde sig i en situation, hvor de skal være med til at skabe værdierne, mens det er de andre, der alene bestemmer. Det er ikke holdbart. Man må ud over det nuværende systems rammer.

Men under forudsætninger som disse er vi indforstået med at diskutere en indkomstpølik, der først og fremmest sigter på at øge eksporten og begrænse importen, så vi får valutabalancen rettet op så hurtigt som muligt.

Regeringen har ikke hidtil tilkendegivet, at den var interesseret i sådanne synspunkter, og jeg forstår, at det kniber gevaldigt i regeringen med at blive enige.

Jeg har kun lige en bemærkning om det, der burde være udgangen på denne diskussion, nemlig at vi får et nyvalg. Da vi for en uges tid siden ligesom antydede, at der kunne være mulighed for et valg, slog alle jo kryds for sig, det var helt umuligt, sagde man fra regeringspartiernes side. Men nu har et blad, hvis redaktør jeg ikke kender, skrevet en artikel, hvori man fortæller, at statsministeren ville have valg på et tidspunkt, hvor alle benægtede, at man overhovedet diskuterede valg. Ja, ja, forsvarsministeren, som jo er så heldig med sine

udtalelser, benægter stadig væk, at man har diskuteret valg, men jeg har da forstået, at statsministeren erkender, at det har været inden for hans tankers rækkevidde, at man skulle udskrive valg, og jeg har også forstået, at hans tankers rækkevidde er gået så vidt, at han har antydnet det over for venstre, der skulle være tilhænger af, at man gjorde det. Men der er altså nogen her i salen, som af en eller anden mærkelig grund ikke vil have valg i øjeblikket, selv om man udmærket godt ved, at det kunne klare luf-ten.

For at hjælpe statsministeren, som jeg sagde, da jeg motiverede vores forespørgsel, for at hjælpe statsministeren til at få den støtte, som han åbenbart behøver fra anden side i tinget — der står kun her, at jeg skal huske dagsordenen, for jeg plejer at glemme den . . . (Munterhed)

Formanden: Det er måske lidt upassende at gøre opmærksom på, at mishags- og bifaldstilkendegivelser ikke er tilladt efter forretningsordenen.

Ordføreren for forespørgerne (Per Hækkerup): Men altså, for at hjælpe statsministeren skal jeg gerne fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketinget tager afstand fra regeringens økonomiske forslag, der er socialt urimelige, administrativt belastende og prisfordyrende, samt afviser truslen om tvang mod arbejdsmarkedet, udtaler tinget mistillid til regeringens økonomiske politik og går dermed over til næste sag på dagsordenen.“

Den er så venligt formuleret, som den overhovedet kan være.

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Jeg må på baggrund af den tale, der nu er holdt, indskærpe forretningsordenens bestemmelser. Der står i § 26:

„Det er ikke tilladt at tiltale nogen direkte under forhandlingerne.“

Haunstrup Clemmensen: Det er jo blevet moderne at stille dagsordensforslag i dette folketing, og det er jo ofte, det bliver hu-